

פרולוג - לא נולדתי עם זה, נולדתי מזה!

חורף תשפ"ג

אני במורדות הר מירון לאחר תפילה רותחת בציונו של אדוננו רשב"י במירון, מסביבי רוחות שורקות בזעף נושאות עימם מכל הבא ליד, ריח של גשם עומד בחלל האוויר, מבשר לכל על עיצומו של חורף.

בעודי צועד אל שער הכניסה ליישוב, אל האוטובוס ששייב אותי אל הישיבה, משב קור מצמית לופת לפתע את גופי, ותחושת נימול מזדחלת לה בכפות ידיי. בהחלטה של רגע אני דוחף את ידיי אל כיס המעיל, מצפה שהחום השורר בו יחזיר להם את התחושה שאבדה להם - כנראה מחמת הקור הצפוני השורר בשעה חורפית זאת בהר - אולם הידיים המשיכו בתרדמתם, לא נענות לפעולותיי.

בתחילה לא יחסתי לכך חשיבות רבה, ניחמתי את עצמי שאין זו אלא תופעה חורפית מוכרת, שלבטח תתפוגג ככל שיחלפו השעות ועליתי מלא רשמים אל האוטובוס המפליג למושב יסודות - אל הישיבה, דוחק לירכתי מוחי את התופעה המוזרה שאירעה לי.

אך יום המחר הפציע ללא בשורה, בעודי מותח את זרעותיי מתיחה הגונה של בוקר, אני שם לב להפתעתי שידיי עדיין רדומות, קורי השינה נמחים באחת מעל פניי ותחושת חרדה מתחילה לפעם בתוכי: "מה פשר הדבר? מהי התחושה המוזרה הזאת?".

לאורך היום אני שם לב שלא רק שידיי אינן שבות לתפקודם
הרגיל, אלא ההיפך! ככל שחולף לו הזמן התחושה רק מתחזקת
ומתעצמת.

החשש הלך ותפח בגרוני, עד שבשעת ערב מוקדמת פקעה
סבלנותי, טילפנתי לאימי וגוללתי בפניה את העובר עליי, משם
החל סבב רופאים ובדיקות ארוך ומייגע עד לבשורה הנפלאה:
'טרשת נפוצה', מסלול חדש בחיים – מחלה כרונית עם תחנות
ויעדים שידועים רק למלכו של עולם.

'ריאקציה' – בוודאי שמעתם על המילה המאיימת הזאת.

טבעו של עולם הוא, שכאשר אדם חווה חוויה שלילית בזמן או במקום מסוים,
או אפילו מאדם כלשהו, מתקשרים נוירוני מוחו למקשה אחת של רתיעה
וסלידה מכל שמץ המזכיר לו את הקושי והצער שעבר.

בטוחים אתם בוודאי, שמאז אותו יום לא דרכה רגלי בכל סביבות הר מירון
והגלילות, שהרי לכל הדעות ה'טראומה' שעברתי במקום, קשה היא מנשוא.

אך ההפך הוא הנכון, זכיתי ברחמי ה' להיות מאז אצל רבי שמעון בר יוחאי
מאות פעמים, מתוך התרפקות והשתוקקות רבה, ברגעים מתוקים של תפילה,
דמעות וקירבה גדולה.

'איך זה יתכן?' אתם בוודאי שואלים, וכי איני בן אנוש? הרי המקום הזה אמור
להזכיר לי את השחור שבימי, את היום בו הפכתי לאדם מוגבל, נכה, הנזקק
לחסדיהם של אחרים? וא"כ מה פשר הדביקות הגדולה במקום בו לכאורה
קיבלתי 'מתנה' עגומה כל כך?

התשובה רחבה ומסועפת, ואורכה כאורך הספר שלפניכם. שלבים רבים נעבור
יחד, עד שנגיע אל התובנה העמוקה והעוצמתית, שבאמצעותה תתיישב
התמיהה החריפה שהעלינו.

רק זאת אומר, שגם אני, אי אז בתחילת התהליך, לא העליתי בקצה דעתי איזה מסע מעצים ומטלטל אני עתיד לעבור.

אך בכל זאת פטור בלא כלום אי אפשר... אני לא אשאיר אתכם במתח למשך זמן רב כל כך ללא קצה חוט.

אז הנה הרמז שלי למטמון:

כשנעמיק ונתבונן מהו הגילוי שהוריד לעולם האי עיר וקדיש מן שמיא נחית התנא רבי שמעון בר יוחאי, נגלה שעצם הלז של תורתו האדירה הוא המסר: שבכל דבר בעולם מעבר לרובדים הפשוטים והנגלים שלו, טמון סוד נסתר ונעלם שהוא חיותו ושורשו של הדבר, וכשמגלים את אותו הסוד משתנה המבט לחלוטין, גבוה הרבה יותר מצמצומי השכל האנושי ומגבלות העפריות הגשמית.

כך שאם נרצה להגדיר במשפט קצר את מהות תורתו של רשב"י נאמר כך: "יש סוד בעולם!"

כיום לאחר 12 שנות התמודדות אני מבין למפרע שבהשגחה פרטית מופלאה המסע שלי החל דווקא בחצר משכנא דרשב"י, ולא בשום מקום אחר עלי אדמות.

עוד בראשית התהליך כשעדיין לא ידעתי דבר מכל מה שאני יודע היום, בעודי כאפרוח שלא נפקחו עיניו, כבר שם הציץ עליי בעל הבירה ואותת לי:

'דע לך, מה שעובר עליך הוא סוד עמוק, אל תתייחס לך במבט סתמי ושטחי, משהו גדול ומהותי מסתתר כאן, אינך אדם שחייו נעצרו להם סתם כך בטרם עת, בקבלת אבחון למחלה חשוכת מרפא. התבונן נא פנימה אל תוך ליבך, בהסתכלות אמיתית והבן: יש כאן מהלך! טמונה כאן תכלית! סוד נסתר ונפלא מחכה להתגלות על ידך!

הבקשה היחידה שלי ממך בני אהובי: תן בי אמון! תזכור ש'אין דבר רע יורד מהשמיים', ואיני חפץ בהשחתת עולם אלא בבנינו וצמיחתו, וגם ברגעים הקשים בהם הכל נראה בדיוק להפך, התאזר נא בסבלנות ובמידה גדושה של כף זכות, עד שתזכה לראות ולחוש את הטוב לעיני הבשר שלך'.

המסע עדיין לא תם, התהליך קורם עור וגידים בכל יום מחדש, אך כיום אני כבר זוכה בתוך ההתמודדות הבלתי נגמרת, להבזקי אור מסנוורים אשר מאירים לפרקי זמן את "הערפל אשר שם האלוקים", עד שאני יכול לומר בפה מלא 'החיים האמיתיים שלי התחילו לפני כשתים עשרה שנה אי שם במורדות הר מירון!'.
 אכן כן – לא נולדתי עם זה נולדתי מזה'.